

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ ਤੋਂ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਸੀਨ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

1958 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 409-

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ (IV ਦਾ 1936)—ਸੈਕਸ਼ਨ 1(6), 2(vi) ਅਤੇ 4 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ—ਮੁਢਲੀ ਤਨਖਾਹ 200 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ 200 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ। ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ—ਕੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਸੈਕਸ਼ਨ 7—ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਕਟੌਤੀ—ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ—ਸੈਕਸ਼ਨ 15—ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਅਥਾਰਟੀ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ—ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਸ਼ੋਧਨ—ਕੀ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1908 ਦਾ V) ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟ ਐਕਟ (1918 ਦਾ VI) ਦੀ ਧਾਰਾ 44—ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਧਾਰਾ 227—ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ।

ਮਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟੇ ਤਨਖਾਹ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯਮਤ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਖਾਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ

ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਨੂੰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਾਂ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਜੋ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਜਰਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਜਰਤ-ਅਵਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਜਰਤ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਮਿਆਦ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (vi) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਣਯੋਗ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। 200 ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(6) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਟੌਤੀਆਂ ਜੋ ਉਜਰਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯੋਕਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਖਰਚੇ ਉਸਦੀ ਉਜਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ

ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦਖਲ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ 1918 ਦੇ ਐਕਟ 6 ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 12 ਮਾਰਚ, 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ।

ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਐੱਨ.ਐੱਲ. ਸਲੂਜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਅਦਾਲਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਦੇ 12 ਮਾਰਚ, 1958 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਹੈ। ਪੇਸ਼ੇਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਸੀਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ

ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ 6/10/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ 28 ਮਈ, 1957 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 6/10/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਨਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੀਮਤ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਂਝੀ ਅਰਜ਼ੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 'ਕੀ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ?' ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਕੁੱਲ ਤਨਖਾਹ 200 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਮਾਸਟਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੰਸ਼ੋਧਨ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਲੂਜਾ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਮਾਮਲੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਲੰਬਿਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਸੀਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਸੀਨ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 225 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਪਰ ਛੁੱਟੀ ਕਾਰਨ ਉਹ 200 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1936 ਦੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਜ਼ ਐਕਟ, IV ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਸਾਰਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਯਮਤ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਆਚਰਣ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਹੋਰ *। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਘੱਟ ਰਕਮ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ 'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 200 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਜਰਤ 200 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। . ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 7(2) (ਐਚ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਟੌਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਿਵਾਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਥਿਰ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਖਰਚੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਕੀਲ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਲਾਈ, ਆਦਿ (1) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ:-

“ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਰ ਰੋਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਉਜਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਇਹ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ 'ਅਥਾਰਟੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਆਮ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਟੌਤੀਆਂ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਾਲਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (h) ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7(2) (h) 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(6) ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਉਜਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ, ਅਜਿਹੇ ਉਜਰਤ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਔਸਤਨ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਵੱਧ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਰਜ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅੱਧੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ 177/8/- ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕਲਰਕ, ਮੰਡਲ ਲੇਖਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਤਨਖਾਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਅਸਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਬਿਆਨ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਦੁਆਰਾ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ 28 ਮਈ, 1957 ਤੱਕ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਤਨਖਾਹ 30 ਜੂਨ ਤੱਕ 220 ਸੀ। 1955. ਜੁਲਾਈ, 1955 ਵਿੱਚ,

ਉਸਦੀ ਮੁਢਲੀ ਤਨਖਾਹ 223/4/- ਰੁਪਏ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ, ਉਸਦੀ ਮੁਢਲੀ ਤਨਖਾਹ ਵਧਾ ਕੇ 225 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਅੰਕੜਾ 28 ਮਈ, 1956 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗਵਾਹ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਗਵਾਹੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ "ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਅੱਧੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਜੋਂ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ ਕੱਢੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 28 ਮਈ, 1957, ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ"। ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿਚਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ 28 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਅੱਧੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ ਵਜੋਂ ਸਿਰਫ 110 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 112 ਰੁਪਏ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਈ, 1957। ਇਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 22 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕੁੱਲ ਤਨਖਾਹਾਂ 200 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦਾਅਵਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ, ਕੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 (ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਅਦਾਲਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ) ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ

ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਇਆ ਫੈਸਲਾ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਹਿਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਉਜਰਤ-ਅਵਧੀ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਜਰਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 4(1) ਦੁਆਰਾ ਉਜਰਤ-ਅਵਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ 28 ਮਈ, 1957 ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮੇਤ, ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਰਵਰੀ, 1957 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਜਨਵਰੀ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੀ ਗਈ ਸੀ, 1957. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 2(vi) ਵਿੱਚ ਦਰਜ 'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਉਜਰਤ, ਔਸਤਨ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਤਨਖਾਹ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਸੀ, ਪੈਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਲੇਖਾਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਨਖਾਹ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਸੀਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ, ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟੇ ਤਨਖਾਹ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਖਾਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ, ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕਟੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਾਂ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਆਮ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਕਟੌਤੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਵੀ ਹਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਜਰਤ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, - ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਰੱਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ 'ਵੇਜ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵੀ ਉਜਰਤਾਂ (ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮਿਹਨਤਾਨਾ) ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 'ਕਮਾਈ ਗਈ ਉਜਰਤ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਮਾਪਦੰਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲੈਣ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਕਰਨ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।